

meddeles directe. Men dernæst maa jeg ogsaa med Hensyn til Realiteten gjøre opmærksom paa den umaadelige Forskjel, der er imellem, at vi nu, inden Regjeringen og Althinget ere bundne ved Noget, paa det Riges Vegne, hvis Repræsentanter vi ere — thi har der end tidligere været Tale om Forholdet mellem Rigsdag og Rigsraad, saa er dette jo nu faldet bort, og nu er Rigsdagen Rigets eneste folkelige Repræsentant ved Siden af Kongen — fastsætte de Grændser, de uoverstigelige Stranker, indenfor hvilke Islænderne maae holde sig, dersom de ville vente nogen- sinde at komme ud af Sagen, og saa, i Mod-sætning dertil, at vor Medvirkning nu, da Regjeringen selv har forelagt os det islandske Spørgsmaal, kun skulde føre til, at vi beholdt Ret til i sin Tid at forkaste det Hele, efterat der først var tilbetragt en Overenskomst imellem Kongen og Althinget. Det vil sees, at Rigsdagen i sidste Tilfælde, naar der maa- skee atter var hengaaet flere Aar, inden Sagen var kommen i Orden, vilde befinde sig under et forfærdeligt Tryk ved saa mulig at skulde forkaste det Hele. Vi kunne derfor ikke nu berolige os ved at gjøre det, som vi hidtil have gjort, nemlig, drive for Bind og Bove. Jeg paaftaaer, at, dersom en Lov som den, der nu af Udvalget er foreslaaet for Thinget, havde været given for 10 Aar siden, saa vare 10 Aar ikke blevne spildte, der nu ere spildte, i hvilke Sagen er dreven videre og videre væk fra det rette Maal. Dette med Hensyn til det Statsretlige. Jeg haaber, at det ærede 1ste Medlem for 10de Areds (Sesken) nu har fattet Sagens Stilling, hvilken forøvrigt fremgik allerede af Forhandlingerne i Folkethinget, idet den høitærede Justitsminister nu paany har sagt, hvad han forøvrigt ogsaa udtalte strax ved Sagens første Behandling her, at han stillede den Fordring, at de statsretlige Bestemmelser heelt skulde udgaae, ikke blot de, som vi her have foreslaaet, men end- ogsaa de smaa Parentheser, som derom vare blevne indsatte ved 3die Behandling i Folkethinget. Justitsministeren vil, at dette alt-sammen skal udgaae, saa at det finansielle Spørgsmaal bliver reent, puurt og klart, og at, naar man er kommen til en Overens-

komst med Hensyn til Tallene, Sagen saa dermed er færdig. Jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand efter den høitærede Justitsministers nye og utvetydige Udtalelser herom vil erkjende, at de af ham før fremsatte Betragtninger beroede paa en stor Misforstaaelse.

Jeg skal i Forbigaaende bemærke til den ærede 5te Landsthingsmand for 2den Areds (Haffner), at han tager feil, naar han troer, at det af Udvalget foreslaaede Beløb er under det, som vi nu tilskyde. Jeg skal i den Anledning oplyse, at Retskiftskudet fra Danmarks Side for de 15 sidste Aar gjennemsnitligt kun har udgjort 17,000 Rd. Forøvrigt findes der jo i Folkethingets Udvalgsbetænkning i denne Sag Tabeller over Tilskudet, og jeg skal saaledes ikke opholde mig videre herved. Bel er Tilskudet været noget i de 5 sidste Aar, idet det nemlig i disse gjennemsnitlig har udgjort 22 a 23,000 Rd., hvortil saa kommer Pensionerne, der for Dieblifket ere noget over 10,000 Rd. store; men som forøvrigt den Person, der er den eneste permanente af alle dem, der have haft med denne Sag at gjøre, nemlig Chefen for det islandske Departement, mener, at man kun kan anslaae til gjennemsnitlig 7,500 Rd., idet de store Beløb, der i den senere Tid ere komne til, have en mere temporair Character. Naar disse Beløb sammenlægges, saa vil det sees, at, selv naar vi indskrænke det fremtidige Tilskud til 45,000 Rd., er det dog større end de nuværende Tilskud. Naar det ærede Medlem, til hvem jeg sigter (Haffner), meente, at, hvad der udfordredes, for at faae Klarhed i Sagen, var, at der, om jeg saa maa sige, blev affattet et Udgiftsbudget for Island, for at vi kunne see, hvormeget vi derefter maatte tilskyde, saa skal jeg dertil bemærke, at det er at vende Forholdet om; thi, selv om vi gaae ud fra, at den nuværende Tilstand paa Island ikke er tilfredsstillende, og at Islænderne trænge til andre Foranstaltninger, og selv om vi ved at undersøge disse kunne komme til, hvad der kan ansees for et rimeligt og et passende Udgiftsbudget for Island, saa bliver det første Spørgsmaal dog ikke, hvad vi deraf kunne bidrage, men det første Spørgsmaal bliver, hvad Islænderne selv kunne bidrage, og, først naar vi ere komne